

[Økonomi- og budgetministeren.]

get en kontrol med de afgørende fødevarer, som er mere effektiv, tror jeg, end i noget andet land, og som administreres og nødvendigvis må administreres på en smidig måde under hensyntagen til de fordringer, der stilles udefra til de varer, vi eksporterer. Vi er jo alle sammen — det går jeg da ud fra — vidende om, at de lande, vi eksporterer landbrugsvarer til, ofte benytter deres egen lovgivning til restriktivt at forhindre dansk eksport, og så knalder man den ene såkaldte sundhedsregel ud efter den anden, som alene har til formål at bremse dansk landbrugseksport. Derfor må vi have et administrationsapparat, der hurtigt og smidigt kan tilpasse sig de eksportvilkår, vi har.

Jeg tror, det ville være uheldigt, om man i forhold til dette store eksporterhverv ændrede den del af vores kontrol med fødevarerne, som hidtil er blevet administreret på en upåklagelig måde.

Det er det synspunkt, der har ført os til at vælge det, der ud fra et administrativt synspunkt er den næstbedste løsning, nemlig at dele administrationen, således at det, der går til hjemmemarkedet, kommer ind under forureningsministerens område. Han får udvidede beføjelser i forhold til det, der hidtil har været tilfældet, og han får et direkte, sådan som det har fundet udtryk i min redegørelse, som skal sætte forbrugersynet i forgrunden, ligesom han får bemyndigelse til i begrænset omfang at opbygge en administration, der kan klare den del af kontrollen. Men det har samtidig været formålet — det vil jeg gerne understrege — at undgå, at der opbygges et dobbelt kontrolsystem, jeg havde nær sagt ude på pladserne.

Man kan altså sige det på den måde, at i forhold til den danske forbruger er forureningsbekæmpelsesministeren den overordnede minister. Hvis han igennem sine forskellige institutioner og sit levnedsmiddelråd får at vide, at danske fødevarer eller fødevarer, der leveres til det danske marked, af den ene eller den anden grund indeholder noget, som er u hensigtsmæssigt eller farligt, er det ham, der har ansvaret for, at dette bliver ændret, og hvis det er noget, der kommer til at vedrøre produktionsledet, er det ham, der giver landbrugsministeren besked om, at sådan og sådan skal det

administreres. Der bliver derfor ikke tale om nogen dobbelt administration, men om en klar skillelinje imellem ansvaret. Ansvaret for de varer, der kommer på den danske forbrugers bord — så langt det overhovedet er statens ansvar naturligvis — er forureningsbekæmpelsesministerens, og ansvaret for de varer af dansk oprindelse, der kommer på bordet i USA, er landbrugsministerens.

Jeg tror — det er i hvert fald den erkendelse, jeg er nået til — at hvis man skal have en administration, som tager større hensyn til danske forbrugere, end den hidtil har gjort, og man samtidig bevarer det system, vi har haft med hensyn til vores landbrugseksport, er en sådan deling nødvendig. Hvis vi senere kommer i en situation, hvor der ikke findes nogen landbrugseksport — hvad guderne må forbyde — altså kommer i den samme situation som lande som f. eks. Sverige og Storbritannien, kan man selvfølgelig lave en anden administrativ opbygning, men jeg mener ikke, man med rimelighed kan gøre det i dag.

Jeg skal i øvrigt ikke indlade mig på polemiske bemærkninger, men jeg kunne have lyst til at sige til fru Dagmar Andreasen, at når hun er så ivrig i kritikken, havde der nok været lidt rimelighed i at fremføre den under den tidligere regering. Det er jo ikke et problem, der er opstået i dag, det er et velkendt problem, som har eksisteret i en årrække, men nu har vi altså fået overladt den ligesom mange andre opgaver fra den tidligere regering, og vi har foreslået en løsning, som vi tror og mener alle forhold taget i betragtning er den mest hensigtsmæssige. Og som sagt, det materielle indhold i vores levnedsmiddellovgivning får vi lejlighed til at vende tilbage til, når forureningsbekæmpelsesministeren kommer med sit bebudede forslag til en ny levnedsmiddellov.

Ordføreren for forespørgerne (Tove Lindbo Larsen): Jeg skal gøre det ganske kort, men jeg synes lige, jeg vil gøre en bemærkning til fru Gerda Møller, der nævnte, at der ikke var sket noget på området. Selvfølgelig er der sket noget, men der er ikke sket noget lovgivningsmæssigt, og det er dér, der trænger til at blive ryddet op, som jeg også nævnte det. Så er jeg lidt ked af hendes skepsis over for levnedsmiddelrådet, for jeg